

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ikke mere noget tilovers for privatkapitalen? For det må man jo gøre sig klart, at selv om SAS består af to ligelige partnere, idet kapitalen har været 50 pct. på private hænder og 50 pct. på staternes hænder, så er jo forretningen SAS drevet efter rent kapitalistiske systemer. Det må man ikke glemme i den diskussion, der føres her.

Så kan man sige: ja men hvorfor har det været sådan? Hvorfor har man ikke i højere grad fra de repræsentanters side, som repræsenterede staterne, sørget for, at denne forretning ikke blev drevet efter rent kapitalistisk mønster? Dertil kan man kun sige, at de repræsentanter fra de tre nordiske lande, der har siddet i bestyrelsen, ikke alle sammen har været tilhængere af det socialistiske system, men også har repræsenteret det kapitalistiske system. I Sverige og i Danmark har der i hvert fald været repræsentanter i bestyrelsen for moderselskaberne, som sammen med de privatkapitalistiske repræsentanter har dannet en privatkapitalistisk majoritet i SAS.

Derfor må de ærede ordførere for det konservative folkeparti og for partiet venstre ikke vente, at jeg skal gå ind i en diskussion om de ting, som har haft til følge eller har været medvirkende til det dårlige resultat, der nu er opstået for SAS. Jeg føler mig ikke på nogen måde ansvarlig for disse forhold. Men jeg synes jo rigtignok, at de to ærede ordførere i for høj grad har hæftet sig ved de sekundære spørgsmål og ikke ved det, der efter min opfattelse har været hovedårsagen til, at SAS er kommet i den situation, det er i i dag. Det er rigtigt, at det, der har fundet sted i Mexiko og i nogen grad i Thailand, og også bygningen af SAS-huset, er uheldige omstændigheder, der er kommet til i en situation, hvor SAS på anden måde var ramt hårdt økonomisk. For mig at se har det afgørende været den konkurrence, som SAS i og for sig ikke har ønsket skulle opstå med hensyn til overgang til jetdrift i det omfang, det har været nødvendigt. Det har man været tvunget til, hvis man skulle drive selskabet videre, og det er vel nok det, der først og fremmest har medført de økonomiske vanskeligheder, som SAS nu er i, ikke alene anskaffelsen af de mange nye jetmaskiner, men også hele omstillingen til jetdrift, det

værkstedsmateriel, der skal til, o. s. v. Det har i høj grad, så vidt jeg kan se, bidraget til det dårlige økonomiske resultat.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at også for mig står det sådan, at det ville have været værdifuldt, om man kunne have undgået engagementet i Mexiko. Det er imidlertid altid let, når en forretning går galt, at sige: det var jo helt hul i hovedet, det kan da ethvert menneske se, at det kunne ikke gå godt. Nu var der jo ingen, der kom og spurgte mig — og det havde man heller ingen pligt til — om jeg syntes, man skulle gå ind i dette engagement i Mexiko, men jeg vil ærligt sige, at var man kommet og havde spurgt mig, så tror jeg, at det havde været uhyre vanskeligt for mig som lægmand — det er man jo, selv om man er minister — at vurdere, om det var en god forretning eller det var det modsatte. Hvis tingene havde formet sig på anden måde, hvis det altså havde været en god forretning, så kan det godt være, alle ville have sagt, at ham den norske højesterets-sagfører, han var en tåbe, og det var de andre, der var kloge. Sådan går det jo i forretninger.

Men som sagt, jeg skal ikke gå ind i noget egentligt forsvar for de dispositioner, som har været mere eller mindre heldige. Det, jeg vil hellige mig, er de spørgsmål, som er rettet direkte til mig af de ærede ordførere, selv om jeg selvfølgelig forudsætter, at denne sag skal i udvalg, og at der dér bliver lejlighed til i detaljer at beskæftige sig med de problemer, som står i forbindelse med en rekonstruktion af SAS.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro beklagede — sådan forstod jeg det ærede medlem — at lovforslaget var kommet så sent; jeg vil gerne med det samme erkende, at det også efter min mening er kommet meget sent, når vi tager i betragtning, at folketinget efter planen skal være færdigt med sit arbejde omkring den 19. maj. Jeg kan imidlertid forsikre det ærede medlem og andre af samme opfattelse, at jeg har gjort, hvad der var menneskeligt muligt for at få dette forslag frem så hurtigt, som det kunne lade sig gøre; men jeg håber, det høje folketingets medlemmer forstår, at kan det meget ofte være vanskeligt at få et lovforslag frem, hvor det kun drejer sig om vort eget land, bliver det ulige vanske-